

Arrest

nr. 269 159 van 28 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. DIENI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 november 2020 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 november 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 december 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 1 september 2021.

1.3. Op 27 september 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Deze beslissing werd op 28 september 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Albasan Alkebir in Gaza. U woonde daar met uw ouders, zes broers en twee zussen. Zeven jaar geleden raakte uw vader ernstig gewond toen hij van de zesde verdieping naar beneden viel. Hij verblijft sindsdien in een ziekenhuis in Israël. Uw moeder, drie van uw broers en twee zussen zijn nog in het dorp. U verliet Gaza op 15 augustus 2018 samen met twee broers en hun gezinnen omwille van de onveilige situatie en persoonlijke problemen.

U reisde via Egypte en Turkije naar Griekenland. U kwam aan in Chios op 7 of 8 maart 2019. U diende er een verzoek om internationale bescherming in en verbleef in een kamp. U had maar weinig contact meer met uw broers die met u meegereisd waren. U kreeg internationale bescherming in Griekenland na ongeveer een jaar.

U verbleef ongeveer drie maanden op straat, toen drie Griekse mannen u benaderden en zeiden dat ze u zouden helpen. U ging met hen mee naar een huis en werd gedrogeerd voor lange tijd. Toen u terug bijkwam ontdekte u dat de mannen u verkracht hadden. U was alleen in het huis en probeerde weg te vluchten door uit het raam te springen. U brak een been en de mannen vonden u en brachten u naar een kliniek voor verzorging. Ze namen u nadien terug mee naar het huis waar ze u nogmaals verkrachtten. Daarna kwam het tot een gevecht en werd u met een mes in de buik gestoken. De mannen brachten u naar het ziekenhuis waar u moest blijven. U probeerde klacht in te dienen bij de politie maar dit lukte niet. U probeerde het land te verlaten op illegale wijze omdat uw documenten nog in het huis lagen, en reisde tot Hongarije. Daar werd u opgepakt en teruggebracht naar Griekenland. Via een vriend slaagde u er in om uw documenten terug te krijgen tegen betaling.

U reisde met het vliegtuig naar België en kwam hier aan op 20 november 2020. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 27 november 2020.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: medische documenten van uw vader, uw Palestijnse identiteitskaart, een document van UNWRA, uw medische documenten en een psychologisch attest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde dat u psychische problemen heeft. U bent hiervoor in behandeling (CGVS, p. 11). Evenwel kan uit het attest dat u neerlegt niet worden afgeleid dat u cognitieve problemen heeft en nergens wordt ook een diagnose of pathologie vastgesteld. Nergens blijkt dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat bent coherente en consistente verklaringen af te leggen, noch geeft u aan dat u niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van uw asielprocedure.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (CGVS, p. 6), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke

lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 8385 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met erg precaire en moeilijke

levensomstandigheden op het vlak van onder andere werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting, moet vooreerst worden opgemerkt dat op grond hiervan niet kan worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u niet op overtuigende wijze aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw problematische mentale gezondheidstoestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonbaar dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).]

Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een bijzonder ernstig incident, waarbij u door drie Griekse mannen werd vastgehouden en verkracht, moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoonbaar dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u Griekenland al een eerste keer verliet zonder het resultaat van uw procedure af te wachten (CGVS, p. 6, p. 8). U werd daarna teruggebracht naar Griekenland. Slechts enkele maanden na de toekenning van uw beschermingsstatus verliet u Griekenland opnieuw (CGVS, p. 10). Hieruit blijkt dat u nooit de intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U legde medische documenten neer van uw vader in Israël. Hierover bestaat geen twijfel. U bracht ook uw Palestijnse identiteitsdocumenten en UNWRA kaart mee. Hieruit kunnen hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst afgeleid worden, die hier niet betwist worden. Ten slotte legde u medische attesten neer over problemen die u heeft met uw nieren en galblaas. U werd hieraan geopereerd in België. Ook uit deze attesten kan geen nood aan internationale bescherming voor u afgeleid worden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Gaza.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 49, 57/6 en 57/6/3 §3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), gelezen in samenhang met de artikelen 29, 30, 32 en 34 van Richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), ook gelezen in overeenstemming met de artikelen 33 en 46 van Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, artikel 1A en 1D van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en machtsoverschrijding, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard en onderneemt hij een poging om deze motieven te weerleggen.

In een eerste onderdeel betwist verzoeker dat hij nog steeds over een geldige verblijfsvergunning in Griekenland beschikt. Hij stelt dat er geen bewijsmateriaal is waaruit blijkt dat *“de erkenning tijdig is of dat bij het terugkeer wordt de verzoekende partij hersteld in zijn rechten”*. Gelet op het administratief dossier kan de raadsman van verzoeker alleen aannemen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet eens heeft geverifieerd *“dat de aanvrager het recht om langer dan 1 jaar en vier maanden in afwezigheid van Grieks grondgebied te blijven niet verliest”*. Verzoeker voert nog aan dat hij zijn statuut zou verliezen indien hij langer dan drie maanden in een ander land zou verblijven, hetgeen het geval is. Hij stelt dat hij via zijn advocaat informeerde over de huidige stand van zijn verblijf en bescherming bij de Griekse Asylum Service, doch dat deze heeft geweigerd enig antwoord te verlenen. Volgens verzoeker blijkt nergens uit het administratief dossier dat hij vandaag nog steeds enige bescherming zou genieten en dat hij in zijn (sociale) rechten zal worden hersteld, ook al hebben die nooit echt bestaan. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiernaar onderzoek heeft verricht, noch naar het behoud van het verblijfsrecht en van de sociale rechten, aldus verzoeker, die stelt dat het aldus geenszins vaststaat dat hij actueel van internationale bescherming geniet. Bij gebrek aan informatie, kan het verzoek om internationale bescherming naar mening van verzoeker niet niet-ontvankelijk worden beschouwd. Bovendien vormt het feit dat hem internationale bescherming werd toegekend in Griekenland volgens verzoeker een belangrijke aanwijzing dat hij in België evenzeer aanspraak kan maken op de bescherming zoals bepaald in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel betwist verzoeker *“alle gronden voor de bestreden beschikking, met name met betrekking tot het specifieke profiel en de tekortkomingen van het Griekse systeem.”* Verzoeker beroept zich op onzekerheid over het herstel van zijn rechten in geval van terugkeer naar Griekenland en kaart, onder verwijzing naar algemene landeninformatie, de algemene levensomstandigheden aan van in Griekenland erkende vluchtelingen. Verzoeker beroept zich op *“de onmogelijkheid van integratie door de taal te leren, de onmogelijkheid om huisvesting te vinden, de onmogelijkheid om een baan te vinden, racisme, de permanente en milieuvriendelijke houding van Griekenland ten opzichte van alle asielzoekers zonder uitzondering en politiegeweld”*. Verzoeker poneert dat hij in Griekenland een onmenselijke en vernederende behandeling zal ondergaan omdat hij geen toegang heeft tot het bestaansminimum *“om leef met waardigheid”*. Hij meent dat hij bij terugkeer naar Griekenland niet verder van enige bescherming zou genieten en dat hij er zou worden blootgesteld aan ernstige schendingen van de mensenrechten of aan vervolgingen. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing in alle talen zwijgt over de situatie waarin hij zou vertoeven als hij wordt teruggestuurd naar Griekenland, en specifieker over de kwestie of hij in zijn (fundamentele) rechten zal worden hersteld en een menswaardig leven zal kunnen leiden zonder inbreuk op artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest. Hij benadrukt dat hij tijdens het

persoonlijk onderhoud al uitlegde dat de levensomstandigheden in Griekenland vreselijk moeilijk waren en schetst volgend beeld van wat hem te wachten staat in geval van terugkeer naar Griekenland:

“(...) b) Huisvesting

Bij terugkeer in Griekenland heeft de verzoekende partij helemaal geen toegang tot huisvesting. In de bestreden beschikking wordt absoluut geen melding gemaakt van dit probleem of van de oplossingen die mogelijk binnen haar bereik liggen. Als de verzoekende partij echter geen recht heeft op huisvesting, betekent dit dat de verzoekende partij gedwongen wordt op straat te leven als een dakloze.

Bovendien moet worden opgemerkt dat in Griekenland een indrukwekkend aantal rechten afhankelijk is van het hebben van een huis. Verzoekende partij betoogt dat zijn terugkeer naar Griekenland wetende dat hij geen recht zou hebben op huisvesting, aangezien hij uit een ander EU-land komt, namelijk België, in strijd is met de menselijke waardigheid en mogelijk naar onze mening, om te worden behandeld als onmenselijke en vernederende behandeling, vooral omdat het al zo vaak heeft gezegd dat het gedurende de hele procedure en zelfs op het moment dat de verzoekende partij verondersteld zijn verblijfsvergunning te hebben ontvangen. De verzoekende partij heeft verklaard in de straat te hebben geslapen gedurende een maand na zijn twee maanden in een gevangenis in Griekenland. (...) De raadsman van verzoeker is van mening dat zelfs één dag op straat zonder eten en water, gelet op zijn kwetsbare profiel, op zichzelf al voldoende zeer verregaande materiële deprivatie is om hem de vluchtelingenstatus te verlenen.

(...) De raadsman van verzoeker kan het niet eens zijn met deze redenering, aangezien het de Griekse autoriteiten waren die hem uit zijn woning hebben gezet en hij is verkracht omdat hij op zoek moest naar een woning en moest eten en drinken omdat in deze basisbehoeften niet meer werd voorzien. Er is een groot risico dat deze situatie zich opnieuw zal voordoen. Het lijkt duidelijk dat verzoekende partij met haar kwetsbare profiel niet zal verblijven in een land dat hem, na hem als vluchteling te hebben erkend, onderdak en de middelen om in zijn levensonderhoud te voorzien ontzegt.

Bovendien blijkt eruit dat de verzokende partij zelf geen medische zorg in verband met haar ernstige psychische aandoening krijgt. Zoals in de bestreden beslissing zelf wordt erkend, blijkt bovendien uit het feit dat hij zijn toevlucht heeft moeten nemen tot andere middelen van netwerkvorming om nieuwe mogelijkheden te openen, dat dit in Griekenland niet het geval was. Alles wijst op een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Bovendien is het totaal onmenselijk om een 212-jarige man te veroordelen om zonder huisvesting en zonder enig vooruitzicht op de zekerheid van een essentieel minimum te dwalen. Verzoekende partij kwam in Griekenland aan met een aanzienlijk psychologisch trauma, dat in Griekenland duidelijk niet was behandeld. Het profiel van een man met PTSD moet principieel als een kwetsbaar persoon worden beschouwd. Verwerende partij heeft hiermee duidelijk geen rekening gehouden bij de beoordeling van het risico van terugkeer naar Griekenland, temeer daar duidelijk wordt gesteld dat verzoeker suïcidale gedachten heeft. Daarom zal de plaatsing van verzoekende partij in een situatie van bijzonder hoge drempel va zwaarwegendheid ongetwijfeld gevolgen hebben voor zijn reeds kwetsbare geestelijke toestand. Op zijn verslag gehoord van het interview op 01 september 2021 is het mogelijk dat vast te stellen. (...)

De verzoekende partij benadrukt dat zijn mentale toestand verslechterde nadat hij een periode in Griekenland had doorgemaakt, die hem herinnerde aan hetgeen hij in Gaza had geleden. (...)

c) Gezondheidszorg

In de gezondheidszorg spelen veel factoren een rol bij het bemoeilijken van de toegang tot de gezondheidszorg. De verzoekende partij heeft een medisch getuigschrift neergelegde met zijn nieuwe verzoek tot internationale bescherming. Blijkbaar heeft de verwerende partij geen belang aan de medische toestand van de verzoekende partij (...)

De raadsman van de verzoekende partij verwijst naar het rapport van de NGO Asylos over deze bevinding die definitief is. Wanneer de situatie in een land als Griekenland algemeen is, kunnen we niet worden verontschuldigd dat deze informatie van algemene aard is. De omvang van de situatie is zodanig dat het zeker is dat een erkende vluchteling zeer moeilijk toegang zal hebben tot gezondheidszorg die de naam waardig is. Bovendien is hem tijdens zijn twee gehoord geen enkele vraag gesteld over dit specifieke punt, dat van cruciaal belang is voor de beoordeling van het risico op onmenselijke en/of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Griekenland, ondanks het feit dat hij een "kwetsbaar" profiel heeft vanwege de talrijke psychologische rapporten die wijzen op ernstige psychische stoornissen. Verzoekende partij is nooit naar een arts in Griekenland geweest.

Toen de verzoekende partij in een ziekenhuis in Griekenland zat, kreeg hij geen zorg en geen behandeling door een arts. (...)

Verzoeker staat onder psychologische en psychiatrische behandeling sinds zijn toelating tot de internationale beschermingsprocedure in België. Hij heeft twee medische getuigschriften en een psychologisch verslag neergelegde (vanuit hier in België). (...)

De verzoekende partij is echter van mening dat de vaststelling dat er in de hoofd van verzoekende partij mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van zijn problematische mentale gezondheidstoestand, doet hieraan afbreuk, aangezien de verzoekende partij aantoonde dat zijn bijzondere kwetsbaarheid het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechte uit te oefenen dat er een ernstige risico is dat de verzoekende partij terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest. De raadsman van verzoeker benadrukt deze bewering, aangezien uit alle documenten duidelijk blijkt dat hij wordt behandeld voor ernstige psychische en psychiatrische stoornissen, met name als gevolg van zijn ervaringen in Gaza en ook en vooral in Griekenland (...). Het dossier bevat ook een medische getuigschrift met een probleemomschrijving (Insomnia, nachtmerries, angst en prostatie) en de vaststelling van letsels (Cicatrice face interne avant-bas droit cicatrice loglige 10cm, face pelvienne cicatrice longligne 3-4 om rein gauche, bord externe coude gauche cicatrice longligne de 20cm et cicatrice horizontale e 3-4 cm sur la talon droit).

De onzekerheid over toegang tot gezondheidszorg is ook een van de punten dat het onmenselijk zou zijn om een jonge 22-jarige man met zwaar psychisch problemen terug te sturen. (...)

d) Toegang tot werk

Verzoekende partij beschikt in geval van terugkeer naar Griekenland niet over huisvestingsmogelijkheden, zoals zojuist is aangetoond. Bovendien heeft hij door zijn ernstige psychische en psychiatrische problemen een extra moeilijkheid om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, aangezien geen enkele Griekse werkgever het risico zal nemen om iemand met ernstige psychische problemen in dienst te nemen. Volgens de raadsman van verzoeker zal hij dus onmogelijk in Griekenland een vaste baan kunnen vinden en zal hij, gelet op zijn leeftijd, worden uitgesloten van de werkloosheidsregeling. Het is ook bewezen dat men zich als dakloze niet kan laten registreren voor belastingen en om een bankrekening te openen. In principe zal de verzoekende partij geen burgerlijk bestaan hebben, aangezien alles afhangt van het verwerven of huren van een huis in Griekenland.

Al deze elementen maken het leven in Griekenland moeilijk - zo niet onmogelijk - voor elke vluchteling. Merk ook op dat het in strijd is met de menselijke waardigheid om geen dak te hebben, geen toegang te hebben tot een bankrekening of tot de arbeidsmarkt van het EU-land dat internationale bescherming heeft verleend.

Wat heeft het voor zin om in Griekenland internationale bescherming te krijgen, als het moet leven in omstandigheden die nog erger zijn dan in zijn land van herkomst. Er is geen informatie over de steun waarop de aanvrager recht heeft, die gezien zijn leeftijd dreigt te worden uitgesloten van werkloosheid. (...)

e) Onderwijs

Naast de kwestie van huisvesting, toegang tot gezondheidszorg en toegang tot de arbeidsmarkt, is er de kwestie van onderwijs. Verzoekende partij had ook geen toegang tot de Griekse taal. Niets was ter terechtzitting aanwezig. De verzoekende partij zou kunnen aantonen dat het onmogelijk is om toegang te krijgen tot de taal van het EU-land dat het internationale bescherming heeft verleend, terwijl het een goed begin zou zijn om te proberen rond te komen zonder de hulp van de EU. Griekse staten die de aanvrager raad geven, vinden dit gebrekkig, uiteraard vergezeld van recente objectieve opmerkingen van NGO's (zie punt j) van het verzoekschrift) (...)

Niets geeft aan of maakt het mogelijk om te weten, omdat ze er tot hun vertrek geen toegang toe hadden, dat ze er bij hun terugkeer van kunnen profiteren. Toegang tot de taal maakt een betere integratie mogelijk en daarom mogelijk een beter leven in deze staat van de Unie. Onzekerheid over de toegang tot het onderwijs voor de verzoekende partij vormt ook een ontorende behandeling in de ogen van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de rechten van de mensen.

f) Sociaal Zekerheid

Na het lezen van het administratieve dossier en met name de hoorzitting van de verzoekende partij, kan Uw Raad niet weten waar een 22-jarige man recht met zware psychologische problemen op heeft wat betreft het recht op uitkeringen. (...)

g) Racistisch geweld

Bij het lezen van het administratieve dossier en met name de gehoord van de verzoekende partij, is uw Raad niet in staat te weten wat een 22-jarige man tijdens zijn verblijf in Griekenland leed op het gebied

van racistisch geweld en/of trivialiteit van racisme in Griekenland. Desalniettemin zijn er aanwijzingen dat dit soort handelingen steeds vaker voorkomt in de Griekse samenleving.

Bovendien, op basis van 48/7 van de wet van 15 december 1980, wordt vanaf het moment dat wordt benadrukt dat de aanvrager een fysieke aanval heeft ondergaan die wordt veroorzaakt (...) De raadsman van de verzoekende partij heeft het recht te verzoeken dat het verzoek om internationale bescherming wordt heroverwogen op grond van het feit dat hij niet in angst wenst te leven. (...)

Inbreuken op zowel fysieke als morele integriteit zijn niet absoluut aanvaardbaar door een land van de Europese Unie en vormen een onmenselijke behandeling of zelfs marteling, in strijd met artikel 3 van het EVRM, in geval van terugkeer in deze context van rassenhaat in Griekenland.

h) Bescherming van autoriteiten tegen racistisch geweld

Na het lezen van het administratieve dossier en met name de hoorzitting van de aanvrager, kan uw Raad niet weten of een 22-jarige man aanspraak kan maken op echte bescherming van de autoriteiten in geval van racistisch geweld op Grieks grondgebied.

Aangezien er echter aanwijzingen zijn dat dergelijke handelingen in toenemende mate in de Griekse samenleving voorkomen, zijn er ook aanwijzingen dat de Griekse politie niet aan zijn verplichtingen voldoet om klachten op te volgen of geschillen met een of meer geschillen op te lossen verschillende betrokken buitenlanders. Merk ook op dat in een context van terugkeer naar Griekenland, als een dergelijke agressie zich opnieuw zou voordoen in zijn opzichten, de demonstratie van de ineffectiviteit van de roep om hulp aan de Griekse autoriteiten - zie de vervolgingen die daaruit voortvloeien – leidt onvermijdelijk dat de verzoekende partij op hun hoede zal zijn, zie niet eens naar de bevoegde politiediensten gaan uit angst voor geweld vergelijkbaar met onmenselijke en vernederende behandeling, wat ze misschien al tijdens haar verblijf heeft gedaan in Griekenland, maar waarover we geen informatie hebben.

In elk van de levensgebieden van de verzoekende partij is zojuist aangetoond dat hij niet het minimale levensonderhoud zal hebben dat nodig is om te overleven en te profiteren van een leven in overeenstemming met de menselijke waardigheid, een logisch concept van de Artikel 3 van het EVRM. (...)

i) Wet van 1 november 2019 met inwerkingtreding op 1 januari 2020

Er wordt tevens vastgesteld dat de fundamentele rechten nog verder worden uitgehold met de nieuwe wetgeving, die reeds stevig bekritiseerd werd door internationale organisaties. (...)

In september 2019, liet de overheid immers haar doelstelling al kennen om 10.000 mensen terug te sturen naar Turkije. Dit geeft reeds een idee van de bedoelingen van de Griekse overheid en doet ook vragen rijzen over hoe Griekenland met het non-refoulement beginsel omgaat.

j) Rechtspraken

-RvV n°. 177 858, 17 november 2016: In dit arrest besluit het CCE dat er een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel omdat door toepassing van het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten om te beslissen dat de door de verzoeker in Griekenland verkregen bescherming altijd relevant en effectief is , houdt het CGVS geen rekening met de objectieve informatie die door de verzoekende partij wordt gepresenteerd en die stelt dat er problemen zijn met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden. Bovendien bevat het administratief dossier geen informatie over de mogelijkheid om door de Griekse autoriteiten te worden beschermd tegen het racistische geweld dat door de verzoeker wordt beweerd. (...)

- In Duitsland heeft het Bundesverfassungsgericht de uitzetting van een erkende vluchteling naar Griekenland stopgezet omdat andere bronnen dan de "Aanbeveling van de Europese Commissie om Dublin-transfers naar Griekenland van 8 december 2016 te herstellen" betreffende de eerbiediging van de grondrechten van vluchtelingen in Griekenland mogelijk gunstiger voor de aanvrager werden niet geraadpleegd. (...)

Meer recent, afgelopen juli, zag het [Duitse] Federale Constitutionele Hof af van de uitzetting van een Syrische vluchteling naar Griekenland. (...)

k) Vrees in geval van terugkeer naar Griekenland

Recente rapporten uit 2019 van een in Griekenland aanwezige NGO bevestigen dat bij terugkeer naar Griekenland erkende vluchtelingen in Griekenland niet-ontvankelijk worden verklaard. In geval van terugkeer profiteren ze zelfs niet van het weinige dat ze hadden toen ze hun verblijfsvergunning in Griekenland verkregen. Het is alsof het vertrek van het land van de Europese Unie de kleine toegekende hulp heeft opgegeven.

De bestreden beslissing is absoluut niet gemotiveerd met betrekking tot het feit dat in geval van terugkeer zelfs de weinige hulp niet langer wordt verleend (mits wordt erkend dat zijn verblijfsvergunning geldig), dit blijkt uit een recent artikel uit 2019. (...)

De raadsman van de verzoekende partij voegde ook het rapport van deze Griekse NGO bij (dus volkomen op de hoogte van de situatie in Griekenland en geconfronteerd met de eerste regels van wat er in Griekenland gebeurt) over de levensomstandigheden van vluchtelingen die erkend zijn in Griekenland, bijgewerkt tot 30 augustus 2018, beschikbaar gesteld in januari 2019. Dit rapport voldoet volledig aan alle punten die in dit verzoek (van punt a) tot punt i) naar voren zijn gebracht. In dit rapport wordt vastgesteld dat de punten waarop dit verzoek betrekking heeft, nog steeds relevant zijn wanneer deze NGO de update op 26 januari 2019 op haar site publiceert.

Bovendien, als internationale bescherming alleen "op papier" bestaat en absoluut niet effectief is, zoals deze Griekse NGO aantoont, en bovendien, zodra deze begunstigen van internationale bescherming terugkeren uit een ander land van de Europese Unie hebben deze erkende vluchtelingen nergens meer recht op, de beslissingen van de gedaagde zijn slecht gemotiveerd en weerspiegelen absoluut niet de realiteit in het veld.

Deze observatie wordt ook gedeeld door de NGO ASYLOS, die met nog meer bibliografische links aantoont dat Griekenland een doodlopende weg is voor erkende vluchtelingen die daar worden teruggebracht en dat de levensomstandigheden precair zijn, zelfs voor erkende vluchtelingen. Vanaf dit punt is het onmogelijk om de minste terugkeer naar Griekenland te rechtvaardigen.

Verscheidende lokale NGO's of werkend in Griekenland volgden erkende vluchtelingen in hun dagelijks leven en legden hun getuigenis vast. De ervaringen zijn unaniem: de levensomstandigheden van erkende vluchtelingen in Griekenland zijn niet behoorlijk. De Griekse staat en het Griekse vluchtelingenbeschermingssysteem staan niet toe dat de wetgever fatsoenlijk leeft of zich in de Griekse samenleving integreert. Bovendien gaf Duitsland aan het einde van een rechtszaak het uiteindelijk op om een in Griekenland erkende Syrische vluchteling te sturen. (...)

Het administratieve dossier bevat bovendien geen informatie met betrekking tot de recente ontwikkelingen en/ of de zekerheid dat de erkende voormalige vluchtelingen worden overgenomen in hun reeds bestaande rechten voordat zij Griekenland vrijwillig verlaten.

Bijgevolg moet België door internationale erkenning worden erkend om de verzoekende partij echte bescherming te bieden."

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het rapport "Grèce : Situation des réfugiés" van Asylus van december 2019, het artikel "Returned recognized refugees face a deadend in Greece" van Refugee Support Aegean van 9 januari 2019, het rapport "Legal Note On the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece" van Pro Asyl en Refugee Support Aegean van 30 augustus 2018 en het verslag "La situation des bénéficiaires de protection internationale en Grèce" van Nansen van december 2019.

2.2.2. Op 8 februari 2022 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een verslag van psychologische opvolging dd. 15 december 2021.

2.3. Voorafgaande opmerkingen

2.3.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Verzoeker laat na *in concreto* te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing zou zijn genomen met schending van artikel 49 van de Vreemdelingenwet, welke bepaling overigens enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van in België erkende vluchtelingen of vreemdelingen wiens hoedanigheid van vluchteling werd bevestigd en derhalve niet op verzoeker van toepassing is.

2.3.2. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoeker machtsoverschrijding aanvoert doch hierover niet de minste toelichting geeft, laat staan aangeeft op welke wijze machtsoverschrijding zou zijn gepleegd. Er kan overigens niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding. Immers, van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.3.3. De Raad wijst er daarnaast op dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A en 1D van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

2.3.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 57/6/3, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, volstaat het erop te wijzen dat artikel 57/6/3 met ingang van 22 maart 2018 werd opgeheven door artikel 43 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

2.4.1. In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, (ii) in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel moet worden aangenomen dat zijn behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het EVRM, (iii) de vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigen van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, geen afbreuk doet aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken, (iv) waar uit de elementen in zijn administratief dossier zou blijken dat hij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met erg precarie en moeilijke levensomstandigheden op het vlak van onder andere werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting, niet kan worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid en er evenmin concrete indicaties zijn dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe, (v) hij bovendien niet op overtuigende wijze aantoont dat hij ernstige pogingen ondernomen heeft om er zijn rechten te doen gelden, terwijl redelijkerwijs van hem kan verwacht worden dat hij alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland hem biedt, evenals dat hij dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is, (vi) hij niet aantoont dat zijn bijzondere kwetsbaarheid het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest, (vii) waar hij stelt dat hij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer is geworden van een bijzonder ernstig incident, waarbij hij door drie Griekse mannen werd vastgehouden en verkracht, moet worden opgemerkt dat hij niet op overtuigende wijze aantoont dat hij, rekening houdend met zijn individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen heeft om er zijn rechten te doen gelden, hij immers geen overtuigende stavingstukken neerlegt wat betreft de gebeurtenissen die hem naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die hij hierop ondernomen heeft om bescherming af te dwingen, hetgeen een wezenlijke kanttekening plaatst bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die hij inroept, (viii) uit zijn verklaringen blijkt dat hij Griekenland al een eerste keer verliet zonder het resultaat van zijn procedure af te wachten en hij slechts enkele maanden na de toekenning van zijn beschermingsstatus Griekenland opnieuw verliet, waaruit blijkt dat hij nooit de intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden, (ix) de door hem neerlegde documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen weerleggen, zoals wordt toegelicht en (x) hij aldus het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele

motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

In de parlementaire voorbereiding wordt hieromtrent het volgende gesteld: *“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.”* (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

2.5.2. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat in het verzoekschrift niet wordt betwist dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Verzoeker betwist evenwel dat hij nog steeds een geldige verblijfsvergunning heeft in Griekenland.

De Raad onderstreept in dit verband dat er een onderscheid dient gemaakt te worden tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde

omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op algemene wijze op aanstuurt dat zijn internationale beschermingsstatus in Griekenland mogelijks is ingetrokken omwille van zijn langdurig verblijf buiten Griekenland, wijst de Raad erop dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals *in casu* – verzoeker erkent immers uitdrukkelijk dat hij in Griekenland internationale bescherming heeft verkregen –, het aan de verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid van langer dan drie maanden, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het bijgevolg aan hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Verzoeker brengt echter geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er *in casu* sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Aangezien er bijgevolg geen indicaties zijn dat de geldigheid van zijn status van persoon die internationale bescherming geniet in vraag moet worden gesteld, waarbij de Raad nogmaals benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om het bewijs te leveren van de eventuele opheffing of intrekking van zijn status, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland en hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou genieten, of dat, mocht dit het geval zijn, zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

Nu genoegzaam vaststaat dat aan verzoeker internationale bescherming werd toegekend in Griekenland, was de commissaris-generaal derhalve bevoegd om zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat “*de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie*”. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat, voor zover aan deze voorwaarde is voldaan, de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan, zoals het verrichten van enig voorafgaand onderzoek of analyse omtrent of het aan de hand van algemene informatie(rapporten) documenteren van de situatie van begunstigden van internationale bescherming in die andere EU-lidstaat.

2.5.3. De Raad wijst erop dat er een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten (cf. HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland, punt 83) en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Uit het voorgaande volgt een vermoeden dat verzoeker, die in Griekenland internationale bescherming geniet, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat hij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan zijn internationale beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat zijn levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, “Ibrahim e.a.”, overweging 84-85 e.v.).

De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert geenszins zonder meer een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en doet geen afbreuk aan het gegeven dat personen die internationale bescherming genieten

onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie is een feit. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuren. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. Bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, gelden dan ook de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het immers gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigen van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan verzoeker slechts door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoeker zijn terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 90 e.v.).

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

2.5.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland, noch dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift zijn verklaringen met betrekking tot zijn levensomstandigheden in Griekenland en de problemen die hij er zou hebben gekend (hij werd door drie Griekse mannen vastgehouden en verkracht), waarmee hij er echter niet in slaagt de in de bestreden beslissing gedane

pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten waar dienaangaande wordt overwogen als volgt: *“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met erg precaire en moeilijke levensomstandigheden op het vlak van onder andere werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting, moet vooreerst worden opgemerkt dat op grond hiervan niet kan worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.*

Bovendien toont u niet op overtuigende wijze aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw problematische mentale gezondheidstoestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonst dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).]

Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een bijzonder ernstig incident, waarbij u door drie Griekse mannen werd vastgehouden en verkracht, moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoonst dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u Griekenland al een eerste keer verliet zonder het resultaat van uw procedure af te wachten (CGVS, p. 6, p. 8). U werd daarna teruggebracht naar Griekenland. Slechts enkele maanden na de toekenning van uw beschermingsstatus verliet u Griekenland opnieuw (CGVS, p. 10). Hieruit blijkt dat u nooit de intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.” Gelet op deze vaststellingen en overwegingen, kan aldus niet worden besloten dat verzoeker door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. De Raad wijst er in dit verband nog op dat het feit dat verzoeker het opvangcentrum diende te verlaten nadat hij internationale bescherming ontving, een beleid van de Griekse overheid vormt waarbij logischerwijs de Griekse overheid accommodaties die bedoeld zijn voor de huisvesting van verzoekers om internationale bescherming opnieuw ter beschikking stelt voor deze personen en waarvan door verzoeker niet wordt aangetoond dat dit beleid een tekortkoming vormt die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt waardoor verzoeker zijn terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Verzoeker brengt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift geen concrete indicaties bij waaruit kan blijken dat hij niet in staat zou zijn om toegang te krijgen tot huisvesting en (geestelijke) gezondheidszorg in Griekenland. Evenmin

toont hij op enige wijze aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland als begunstigde van internationale bescherming geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt. De Raad herhaalt in dit verband dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoeker zijn internationale beschermingsstatus, onder meer inzake de toegang tot werkgelegenheid, huisvesting en integratievoorzieningen, en waarvan verzoeker gebruik kan maken. De Raad wijst er te dezen nogmaals op dat de situatie van een verzoeker om internationale bescherming niet gelijkgesteld kan worden aan een persoon aan wie internationale bescherming werd verleend, waarbij - zoals hoger reeds werd vastgesteld - een weerlegbaar vermoeden geldt dat deze laatste in het land waarin hem internationale bescherming werd verleend over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden, benadrukt dat het vermoeden dat verzoeker zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en hij dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat hij zelf ook de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen en dat van een persoon die internationale bescherming verkrijgt kan verwacht worden dat diegene de nodige inspanningen levert om de rechten die met de internationale bescherming gepaard gaan, te doen gelden. Het komt immers aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te leveren om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken, en de taal te leren. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, toont verzoeker echter niet op overtuigende wijze aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Verzoeker geeft ook met zijn betoog in het verzoekschrift geen blijk van veelvuldige, ernstige en doorgedreven pogingen om de aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen te laten gelden, minstens toont hij dit niet aan. Hij maakt immers nog steeds geenszins op concrete wijze aannemelijk de middelen die zijn status en het recht in Griekenland hem bieden afdoende te hebben aangewend, laat staan te hebben uitgeput. Gelet op het voorgaande, kan verzoeker in het verzoekschrift dan ook niet volstaan met een verwijzing naar de algemene levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland teneinde zijn vertrek uit Griekenland te verklaren of te vergoelijken, noch om aannemelijk te maken dat hij er in geval van terugkeer in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie zal terechtkomen. Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker aldus niet *in concreto* aannemelijk dat hij zijn rechten als internationaal beschermd voortvloeiend uit de artikelen 29 (sociale voorzieningen), 30 (gezondheidszorg), 32 (toegang tot huisvesting) en 34 (toegang tot integratievoorzieningen) van richtlijn 2011/95/EU in Griekenland niet kan doen gelden.

Verzoeker slaagt er ook aan de hand van algemene landeninformatie met betrekking tot de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland niet in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten.

Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat de Griekse autoriteiten, hierin ondersteund door verschillende ngo's, niet onverschillig staan tegenover de situatie van begunstigten van internationale bescherming, doch blijkens diezelfde informatie kan in de praktijk soms niet worden voorkomen dat statushouders in Griekenland in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke situatie (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en socio-economische situatie in Griekenland, wordt voor statushouders -waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, (gezondheids)zorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeftes zoals eten, onderdak en stromend water. Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoeker, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen.

De Raad wijst er echter nogmaals op dat dergelijke landeninformatie, zoals die door verzoeker aangehaald, omtrent de situatie van verzoekers om en begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie op zich niet volstaat om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming heeft

verkregen, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Een dergelijke algemene verwijzing, zoals die naar de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor verzoekers om en begunstigen van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

De loutere, algemene verwijzing naar de situatie van personen die om internationale bescherming in Griekenland verzoeken, dan wel deze er hebben verkregen, is op zich dus geenszins voldoende om aan te tonen dat de situatie van verzoeker kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor de situatie van verzoeker (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers op individuele wijze *in concreto* te worden aangetoond. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke, zoals terecht in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij, zoals blijkt uit het voorgaande, geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen blijk geeft van het feit dat hij afdoende pogingen heeft ondernomen om zijn rechten als internationaal beschermd in Griekenland te doen gelden, dat hij *in casu* niet aantoont dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, noch dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie zal terechtkomen die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, en dat hij aldus in gebreke blijft om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Griekenland zullen voldoen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Een schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 EVRM wordt bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad er nog op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, en mede in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker aldus persoonlijk niet concreet aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland, dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Verzoeker toont aan de hand van de voorgelegde psychologische attesten, waarin onder meer gewag wordt gemaakt van PTSD, terugkerende nachtmerries, onterechte angsten, een constante staat van stress en slapeloosheid, evenmin aan dat er omwille van zijn problematische mentale gezondheidstoestand in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens een bijzondere kwetsbaarheid buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Uit de bijgebrachte attesten kan immers niet blijken dat de psychische problemen waarmee verzoeker te kampen heeft het hem dermate moeilijk maken om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico bestaat dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij verhinderd was of in geval van terugkeer niet in staat zou zijn om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij in Griekenland moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft

gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. De Raad herhaalt in dit verband nogmaals dat verzoeker niet concreet heeft aangetoond dat hij naar aanleiding van het incident waarvan hij naar eigen zeggen het slachtoffer is geworden, waarbij hij door drie Griekse mannen werd vastgehouden en verkracht, niet of onvoldoende bij de Griekse autoriteiten terecht kon voor bescherming. Verzoekers beweringen in dit verband zijn op zich dan ook niet voldoende om besluiten dat zijn grondrechten als persoon die internationale bescherming in Griekenland geniet niet gegarandeerd zouden zijn en dat aldus de verleende bescherming niet effectief zou zijn. Verzoeker geeft in het verzoekschrift voorts te kennen dat in Griekenland veel racistisch geweld voorkomt en werpt op dat *“uw Raad niet in staat [is] te weten wat een 22-jarige man tijdens zijn verblijf in Griekeland leed op het gebied van racistisch geweld en/of trivialiteit van racisme in Griekenland”*. Hieromtrent moet ten eerste opgemerkt worden dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Bovendien geeft het gegeven dat er soms en in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding tot de conclusie dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van vluchtelingen niet zullen nakomen, dat zij hun verdragsrechtelijke verplichtingen inzake het EU-acquis niet zouden nakomen, of dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan vluchtelingen die het slachtoffer worden van racistisch geweld. Een loutere verwijzing naar algemene informatie waarin gewag gemaakt wordt van racistisch geweld ten aanzien van vluchtelingen en migranten, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in Griekenland wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, noch om aannemelijk te maken dat verzoeker in Griekenland niet zou kunnen rekenen op effectieve bescherming van de autoriteiten tegen dergelijke daden.

Verzoeker toont aldus niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie zal terechtkomen die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 91). Hij maakt zodoende niet aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen.

De verwijzing in het verzoekschrift naar recente jurisprudentie uit Duitsland en rechtspraak van deze Raad kan voormelde appreciatie niet ombuigen. De Raad wijst erop dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Rechterlijke beslissingen hebben in de continentale rechtstraditie geen bindende precedentwaarde (cf. RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals te dezen geschiedt. De loutere, algemene verwijzing naar recente jurisprudentie uit Duitsland en één enkel arrest van deze Raad van 17 november 2016 volstaat op zich hoe dan ook niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn of dat elke internationaal beschermde die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

Zoals reeds terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, kunnen de door verzoeker neergelegde documenten evenmin een ander licht werpen op het voorgaande. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“U verklaarde dat u psychische problemen heeft. U bent hiervoor in behandeling (CGVS, p. 11). Evenwel kan uit het attest dat u neerlegt niet worden afgeleid dat u cognitieve problemen heeft en nergens wordt ook een diagnose of pathologie vastgesteld. Nergens blijkt dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat bent coherente en consistente verklaringen af te leggen, noch geeft u aan dat u niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van uw asielprocedure.”* en *“U legde medische documenten neer van uw vader in Israël. Hierover bestaat geen twijfel. U bracht ook uw Palestijnse identiteitsdocumenten en UNWRA kaart mee. Hieruit kunnen hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst afgeleid worden, die hier niet betwist worden. Ten slotte legde u medische attesten neer over problemen die u heeft met uw nieren en galblaas. U werd hieraan geopereerd in België. Ook uit deze attesten kan geen nood aan internationale bescherming voor u afgeleid worden.”*

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitevinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om

zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming en de door hem bijgebrachte documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.7. Tot slot en volledigheidshalve dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen opdat zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel gegarandeerd is.

2.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS